

Lisa Lundström:

Matka!

Lisa ja Äiti istuu lentokentän penkillä odottamassa. Äidistä tuntuu siltä kun hän olisi unohtanut jotakin. Hän tekee hijaa listaa päässään. *Passi, rahaa, matkalippu...* Hän sormeilee hermostuneesti kaulakorun helmeä.

Lisaa jännittää. Hän lentäisi kohta ensimmäistä kertaa lentokoneella aivan yksin. Hän heiluttelee jalkojaan ja puristaa jääkarhupehmolelua vielä vähän lujempaa. Onneksi hänellä on sentään Olli-karhu mukana, ei hän ihan itse lentäisi. Sitä paitsi äiti on sanonut että kaikki auttaisivat Lisaa lentokoneessa. Hän saisi ehkä jopa jonkinlaisen puuhakirjan. Tämä ajatus lohduttaa Lisaa.

– Hei, minä olen Maria! Oletteko Lisa ja Lisan äiti? kysyy hymyilevä nainen ruotsiksi. Hän on ilmestynyt paikalle ilman että Lisa ja Äiti ovat huomanneet.

Äiti hätkähtää ja vastaa kättelemällä.

– Joo. Minä olen Pia. Ja tämä on Lisa. Hän on seittemän vuotta vanha.

Vietkö sinä hänet koneeseen?

– Kyllä vain! Meidän pitäisikin lähteä nyt heti, ettei myöhästytä! kertoo Maria yliposiitivisellä äänellän.

Äiti mene kyykylleen ja halaa Lisaa kovaa. Sitten hän laittaa repun Lisan selkään.

– Hyvää matkaa. Kaikki menee ihan hyvin. Lähetä sitten terveisiä Mummille ja Mofalle minulta ja Isältä, jooko?

– Okei.

– Kaikki tulee menemään ihan hyvin, Äiti halaaa Lisaa vielä kerran, Heippa!

– Heippa Äiti. Nähdään pian.

Maria vie Lisan turvatarkastuksen läpi ja sen jälkeen he kävelevät pari minuuttia pitkää ja leveää käytävää pitkin. Käytävä on täynnä ihmisiä. Jotkut kävelevät hyvin määrätietoisesti, jotkut hitaasti, pikkukauppoja katsellen. Marialla on pitkät hoikat jalat ja korkokengät jotka klopsahtaa lattiaa vasten hänen kävellessään. Klops klops klops. Maria on yksi niistä jotka kävelevät määrätietoisesti. Lisa yrittää pysyä mukana, mutta käytävässä on niin paljon ihmisiä että hän jää aina välillä jälkeen ja hänen on pakko juosta perässä ehtiäkseen. Maria ei huomaa tätä vaan jatkaa klops klops klopsimista samalla kun hän puhuu niitä ja näitä Lisalle. Hän ei vissiin huomaa, tai ei välitä, että Lisa ei aina vastaa.

Lopulta he saapuvat avaraan huoneeseen missä on penkkejä. Monet ovat jo varattu mutta Maria löytää vapaan paikan ja näyttää kädellä että Lisa voi istua siihen, mutta itse hän ei istu.

– Hame rypistyy, ja ryhtikin on parempi jos seisoo... pälättää Maria.

Lisa ottaa repun selästään ja pistää sen syliin. Ollin hän panee penkille viereensä. Sitten hän vetää esiin vihkon ja kynän repusta. Hän valitsee uuden sivun ja kirjoittaa otsikoksi *Matka!*. Hän aikoo kirjoittaa tarinan tästä reissusta. Tästähän tulee hänen ensimmäinen seikkailunsa ihan yksin ja hän haluaa dokumentoida sen.

Olipa kerran tyttö jonka nimi oli Lisa. Hänen piti lentää Ruotsista Helsinkiin. Aivan yksin! Ensin Lisa ja Äiti ajoivat lentokentälle. Sitten Lisa sai oman lentolipun, Lisa ja Äiti menivät istumaan tuoleille missä piti odottaa...

Pidemmälle hän ei nyt ehdikkään, Maria kertoo hymy suin. Nyt on aika mennä lentokoneeseen.

Lisa saa mennä koneeseen ensimmäisenä. Maria kulkee hänen mukanaan koneen sisäänkäynnille asti. Siinä hän toivottaa Lisalle hyvää matkaa, ja taputtaa häntä pari kertaa pään päälle.

– Ehkä me tapaamme vielä joskus! hän sanoo vielä, ja lähtee sitten kopistelemaan takaisin päin. Klops klops klops.

Lisa saa istumapaikan takimmaisena lentokoneessa, ikkunan vieressä. Kun hän on istunut, alkaa koneeseen vilistä muita ihmisiä. Kone on iso. Siellä on varmaan yli viisikymmentä ihmistä jotka ovat menossa Helsinkiin. Siellä jotkut jäävät kyydistä pois ja jotkut jatkavat matkaa. Siellä Mummi tulee olemaan Lisaa vastassa.

Kun turvavyölamppu sammuu yksi lentoemäntä tulee Lisan luo.

– Kaikki hyvin? Eikös lentäminen olekin ihanaa? Katsos nyt tuonne ulos, kun kaikki mitä näkee on pilviä!

Lisa nyökkää. Hän on katsonut ulos ikkunasta koko ajan kun he nousivat ilmaan.

– Toin sinulle muuten vähän puuhattavaa, sanoo lentoemäntä ja antaa Lisalle värityskirjan.

– Kiitos! sanoo Lisa ja hymyilee.

Kun lentoemäntä tulee takaisin hän kertoo että laskeutuminen alkaa kohta. Hän hymyilee kun hän näkee että Lisa on jo värittänyt kirjan loppuun. Lisa hymyilee takaisin. Hän on juuri kirjoittamassa jatkoa kertomukselleen.

Koneen keskikäytävällä oli sinisessä puvussa oleva nainen joka näytti kaikille miten piti vetää naruista sinne tänne. Lisa katsoi ulos ikkunasta ja näki paljon pikkuriikkisiä taloja...

Lisa on viimeinen matkustaja joka kävelee lentokoneesta pois. Heti lentokoneen ulkopuolella, haitarikäytävässä, seisoo nainen odottamassa. Hän on pyöreä ja hänellä on pitkä vaalea tukka. Ja hänellä on päällään kirkkaan keltaiset

heijastinliivit ja housut.

- No moi. Minä olen Monica. Kuka sinä olet?
- Lisa.
- Jahas, no, mennäänpä hihnalle hakemaan sinun laukkuasi.

Hihnat laitetaan päälle ja omistajat nostavat omat laukkunsa siitä pois. Jotkut laukut ehtivät mennä kolme neljä kertaa ympäri ennen kuin omistaja huomaa sitä. Lisa panee merkille että yksi ruskea laukku kiertää ympäri ympäri. Lopulta tulee hikisen näköinen mies sitä hakemaan. Lisa muistaa miehen omalta lennoltaan. Hän oli istunut pari riviä Lisan edellä. Miehellä oli lennollakin hiki, ja Lisa arveli että hänellä oli ehkä lentopelko.

Miehellä taitaa olla hoppu. Hän vetää vain märkää otsatukkaa taaksepäin kämmenellä ja kuivaa sitten kättä housuille, jotka ovat yhtä ruskeat kuin laukku, ennen kuin hän pitkillä askeleilla lähtee kohti toista porttia.

Lisa ja heijastin-nainen Monica saa odottaa Lisan laukkua pitkään. Lisa on uupunut lennon jälkeen. Kummallista, hän tuumii, että tulee väsynyt olo vaikka pelkästään istuu paikoillaan.

Kun laukku ei ole vielääkään tullut Lisa istuu lattialle, ottaa repun selästä ja ottaa esiin vihkonsa ja kynän.

Kun Lisa tuli ulos lentokoneesta tunneliin siellä seisojaksi yksi nainen häntä odottelemassa. Hänellä oli heijastinliivit ja heijastinhousut päällä. Yhdessä he kävelivät matkatavarahihnoille. Tuli monta laukkua mutta Lisan laukkua ei näkynyt. Hikinen mies löysi laukkunsa ja kiirehti pois. Lisaa väsytti...

- Minkä värinen sanoitkaan että laukku oli? kysyy Heijastin-Monica.
- Vaaleansininen. Olen saanut sen synttärilahjaksi Mummilta.
- No onko se tuo? Heijastin-Monica osoittaa Lisan laukkua.
- On!

Lisa juoksee laukkua kohti ja kiskoo sen pois hihnalta. Samassa kuuluu kauhea pamaus.

Ääni on niin kova että se tulee kuin aalto ja kaataa kaiken. Lisa rojahtaa maahan, ja laukku romahtaa hänen päälleen. Lisa katsoo hätääntyneenä ympärilleen ja näkee että ääniaalto on kaatanut kaikki ihmiset jotka äsken seisoivat matkatavarahihnassa. Heijastin-Monica makaa lattialla pari sataa metriä Lisasta, selällään, yksi käsi otsan yli. Ihan kuin hän makaisi sängyssä ja ottaisi torkut.

Lisa huomaa että nainen joka makaa hänen vieressään, ja joka oli ottamassa viininpunaista laukkuaan samalla kuin Lisa aikoi ottaa vaaleansinisen laukkunsa, huutaa. Suu on kuin iso O, mutta Lisa ei kuule huutoa. Korvissa soi, mutta muuta ei kuulu.

Monet rupeavat varovasti nousemaan. Epävarmoja siitä mitä on tapahtunut, jos se on nyt ohi ja mitä pitäisi tehdä seuraavaksi. Yksi mies nostaa laukun pois Lisan päältä. Mies on pitkä ja kalju ja hänellä on naururyppyjä silmäkulmissa. Hän muistuttaa Lisan mielestä Isää, vaikka hänellä ei olekaan tukkaa. Lisa päättää ottaa miehen kädestä kiinni. Kun mies tuntee Lisan sujauttavan kätensä hänen käteen, hän hymyilee ystävällisesti, vaikka tilanne ei olekaan niin iloinen.

He, ja monet muut jotka ovat päässeet jaloilleen, kävelevät hitaasti kohti hallia mistä räjähdys tuli, ja missä uloskäynti myös on. Heijastin-Monica makaa yhä torkku-asennossa. Lisa katsoo Heijastin-Monicaa kun he kävelevät hänen ohitse. Heijastin-Monica on kalpea, mutta muuten hän näyttää nukkuvan. Silmät ovat kiinni.

Ihmiset kävelevät hitaammin ja hitaammin kohti seuraavan hallin sisäänkäyntiä. Hiippailevat. Lisa on saanut kuulonsa takaisin, vaikka korvat kyllä vielä soivat, mutta hän ei kuule ääntäkään kun kaikki ovat niin hiljaa. Kaikki ovat nyt

kerääntyneet sisäänkäynnin ympärille mutta ei kukaan uskalla avata ovea. Lopulta mies, joka Lisan mielestä muistuttaa isää, irrottaa kätensä hänen kädestään ja antaa Lisan käden naiselle joka seisoo vieressä. Se on sama nainen joka huusi, ja jolla oli viininpunainen laukku. Hän ei enään huuda, mutta suu on vielä kuin iso O.

Isää muistuttava mies menee ovelle ja yrittää aukaista ovea hitaasti, mutta oven saranat ovatkin menneet rikki ja ovi läpsähtää suoraan maahan. Jotkut pelästyvät tömähdykseen jonka ovi saa aikaseksi. Mies menee seuraavaan hallin sisään, mutta sitä ei voi enään oikein sanoa halliksi. Kaikki huonekalut ovat rikki, katto on romahtanut ja maassa makaavia ihmisiä on varmaan yli viisikymmentä. Kukaan ei liiku.

Lisa vetää oman kätensä pois Huutavan naisen otteesta, se on liian luja, ja juoksee Isää muistuttavan miehen luokse. Mies nostaa Lisan syliinsä, vaikka Lisa onkin jo aika iso tyttö.

– Missä Mummi? Lisa kysyy.

Mies ei vastaa ja Lisa alkaa itkeä. Hän haluaa Mummin paikalle nyt. Ja Äidin ja Isän ja Mofan.

Jostain kaukaa kuuluu sireenien huutoa. Nyt monet muutkin alkavat itkeä. Jotkut kävelevät hallissa, nostavat katon kappaleita ihmisten ruumiista pois. Etsii ehkä perhettään. Jotkut rupeavat huutamaan ja potkimaan rikkinäisiä huonekaluja, ja jotkut ovat vain hiljaa. Istuvat jotakin seinää vasten ja katselee ympäriinsä. Lisasta kyllä tuntuu siltä että he eivät näe oikeastaan mitään.

Lisa istuu penkillä, parkkipaikalla lentokentän ulkopuolella viltti hartioiden ympärillä. Ambulanssihenkilökunta pitää häntä silmällä, mutta on monia muita joita pitää autaa. Lisa ei tiedä mitä Isää muistuttavalle miehelle tapahtui, hän ei oikein saa kaikkia paloja paikalleen. Mitä oikein tapahtui? Hän kuuli parin

ambulanssihenkilökuntaan kuuluvan ihmisen puhuvan itsemurhapommittajasta, mutta ei oikein ymmärrä mitä se tarkoittaa. Vain että se on jotakin kauheaa. Mummiakaan ei ole näkynyt ja Ollikin on poissa. Lisa itkee vähän lisää. Kun sekä Mummi että jääkarhu Olli on poissa, kuka hänestä nyt pitää huolta?

Lisa kuulee jonkun huutavan nimeään.

– Lisa!

Hän kääntyy ääntä kohti.

– Lisa! Lisa!

– Mofa!

Lisa aikoo nousta ja juosta Mofaa vastaan, mutta on niin uupunut että ei jaksaa muuta kuin halata takaisin kuin Mofa syleilee häntä pitkään.

– Missä Mummi?

Mofa ei vastaa ihan heti. Ja kun hän vastaa ääni on vaimea.

– Kyllä hän tulee sitten, myöhemmin, perässä. Tule nyt niin lähdemme täältä pois. Menemme ostamaan jäätelöä. Maistuisiko se?

Lisa nyökkää.

Mofa saa kantaa Lisan autoon. Hänellä on niin kauhean väsynyt olo. Kun Mofa on laittanut hänelle turvavyön kiinni takaistuimeen ja itse mennyt kuskin paikalle istumaan hän soittaa puhelimella.

– Moi, isä täällä.

Langan toisessa päässä olevan ihmisen ääni kuuluu vain suhinana.

– Löysin Lisan. Hän on kunnossa, vain heikko juuri nyt. Yritin löytää Kirstin...

Lisa nukahtaa ennen kuin hän ehtii kuulla loput.

Kun Lisa ja Mofa tulivat kotiin Mofa tarjosi jäätelöä, mutta Lisan ei tehnyt mieli sitä. Hän halusi vain nukkua. Mummi ei tullut koskaan kotiin, vaikka Mofa sanoi

että tulisi. Äiti ja Isä kyllä tulivat. Ruotsista asti!

Lisan mielestä seikkailut ovat yleensä hauskoja, mutta tämä seikkailu ei ollut kiva. Sekä Mummi että Olli eksyivät matkan varrella mikä ei ollut hyvä. Lisa ei halua enää mennä seikkailuretkelle, jos se tämmöistä on.